

Sentencja

Analiza pierwszego pytania prejudycjalnego nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1357/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – „BTA Baltic Insurance Company” AAS / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-230/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 195 – Artykuł 232 ust. 1 lit. a) – Artykuł 221 ust. 3 – Wspólna taryfa celna – Odzyskanie kwoty długu celnego – Powiadomienie dłużnika o kwocie należności – Termin przedawnienia – Roszczenie z tytułu gwarancji skierowane przeciwko gwarantowi – Przymusowa egzekucja w celu uzyskania zapłaty – Rozsądny termin]

(2021/C 278/32)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „BTA Baltic Insurance Company” AAS

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 195 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2000 r. ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych, należy interpretować w ten sposób, że gwarant zabezpieczający dług celny, o którym mowa w tym przepisie, nie może zostać zaklasyfikowany jako dłużnik w rozumieniu art. 221 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1186/2009, a tym samym nie można do niego stosować przewidzianego w tym przepisie trzyletniego terminu przedawnienia liczonego od powstania długu celnego.
- 2) Artykuł 232 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1186/2009, należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w tym przepisie obowiązek państw członkowskich skorzystania z wszelkich możliwości istniejących w ramach obowiązujących przepisów w celu zagwarantowania zapłaty kwoty należności ma zastosowanie nie tylko do dłużnika, ale również do gwaranta, którego w związku z tym należy uznać na podstawie wspomnianego art. 232 ust. 1 lit. a) za osobę, przeciwko której skierowana jest przymusowa egzekucja i która podlega przepisom państwa członkowskiego, w tym przepisom dotyczącym terminów, w dziedzinie egzekucji.
- 3) Wynikającą z zasady pewności prawa zasadę, zgodnie z którą należy przestrzegać rozsądnych terminów przedawnienia, należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do roszczenia skierowanego do gwaranta w celu zapewnienia zapłaty długu celnego.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.